

ABSTRAKT

Tato práce je věnována kritickému výkladu spisu *Já a Ty* ve snaze definovat hlavní body dialogické filosofie Martina Bubera. Po zařazení díla do kontextu dobového (období po první světové válce), kulturního (vliv chasidismu) a filosofického (opozice vůči imanentismu, monismu, idealismu, transcendentální filosofii aj.), je hlavním cílem práce pochopit lidskou osobu v její celkové situaci, v možnosti jejích vztahů, i v poměru k předmětnému světu. Jsoucí je představeno jako nutně podvojná struktura, popsatelná pomocí dvou základních dvojic slov Já-Ty a Já-Ono. Dialog, který je lokalizován do oblasti „mezi“ Já a Ty, je oproti běžnému použití tohoto pojmu pochopen jako specifická interakce člověka a jeho okolí vyjádřitelná metaforickou strukturou oslovování-odpovídání, ve které je vyjádřena základní osobní povaha dialogu, stejně jako jeho vzájemnost a přímá návaznost. Dialog je dále definován jako zásadní postoj ke světu, který odhaluje člověku pravé, bezprostřední, transcendentní poznání a zároveň sám zakládá skutečnost. V závěru je dialogické chápání světa porovnáno s alternativním monologickým životem člověka, který zakotvuje ve světě slova Ono.

Klíčová slova: personalismus, dialogická filosofie, chasidismus, filosofie náboženství, poměr, podvojnost; Já-Ty, vztah, setkání, dialog, rozhovor, vzájemnost, přítomnost, skutečnost, bezprostřednost, oblast „mezi“; Já-Ono, monolog, zpředměťování, zprostředkování, minulost.